

MỘT CHUYỆN CẢM ĐỘNG VỀ TÌNH MẸ

Suốt thời thơ ấu và cả khi lớn lên, lúc nào tôi cũng ghét mẹ tôi. Lý do chính có lẽ vì bà chỉ có một con mắt. Bà là đầu đề để bạn bè trong lớp chế giễu, châm chọc tôi.

Mẹ tôi làm nghề nấu ăn để nuôi tôi ăn học. Một lần bà đến trường để kiểm tôi làm tôi phát ngượng. Sao bà lại có thể làm như thế với tôi? Tôi lơ bà đi, ném cho bà một cái nhìn đầy căm ghét rồi chạy biến. Ngày hôm sau, một trong những đứa bạn học trong lớp la lên: “*Ê, tao thấy rồi. Mẹ mày chỉ có một mắt!*”.

Tôi xấu hổ chỉ muốn chôn mình xuống đất. Tôi chỉ muốn bà biến mất khỏi cuộc đời tôi. Ngày hôm đó đi học về tôi nói thẳng với bà: “*Mẹ chỉ muốn biến con thành trò cười!*”.

Mẹ tôi không nói gì. Còn tôi, tôi chẳng để ý gì đến những lời nói đó, vì lúc ấy lòng tôi tràn đầy giận dữ. Tôi chẳng để ý gì đến cảm xúc của mẹ. Tôi chỉ muốn thoát ra khỏi nhà, không còn liên hệ gì với mẹ tôi. Vì thế tôi cố gắng học hành thật chăm chỉ, và sau cùng, tôi có được một học bổng để đi học ở Singapore.

Sau đó, tôi lập gia đình, mua nhà và có mấy đứa con. Vợ tôi là con nhà gia thế, tôi giấu nàng về bà mẹ của mình, chỉ nói mình mồ côi từ nhỏ. Tôi hài lòng với cuộc sống, với vợ con và những tiện nghi vật chất tôi có được ở Singapore. Tôi mua cho mẹ một căn nhà nhỏ, thỉnh thoảng lén vợ gọi một ít tiền về biếu bà, tự nhủ thế là đầy đủ bổn phận. Tôi buộc mẹ không được liên hệ gì với tôi.

Một ngày kia, mẹ bất chợt đến thăm. Nhiều năm rồi bà không gặp tôi, thậm chí bà cũng chưa bao giờ nhìn thấy các cháu. Khi thấy một bà già trông có vẻ lam lũ đứng trước cửa, mấy đứa con tôi có đứa cười nhạo, có đứa hoảng sợ. Tôi vừa giận vừa lo vợ tôi biết chuyện, hét lên: “*Sao bà dám đến đây làm con tôi sợ thế? Đi khỏi đây ngay!*”.

Mẹ tôi chỉ nhỏ nhẹ trả lời “*Ồ, xin lỗi, tôi nhầm địa chỉ!*” và lặng lẽ quay đi. Tôi không thèm liên lạc với bà trong suốt một thời gian dài. Hồi nhỏ, mẹ đã làm con bị chúng bạn trêu chọc nhục nhã, bây giờ mẹ còn định phá hỏng cuộc sống đang có của con hay sao?

Một hôm, nhận được một lá thư mời họp mặt của trường cũ gửi đến tận nhà, tôi nói dối vợ là phải đi công tác. Sau buổi họp mặt, tôi ghé qua căn nhà của mẹ, vì tò mò hơn là

muôn thăm mẹ. Mấy người hàng xóm nói rằng mẹ tôi đã mất vài ngày trước đó và do không có thân nhân, sở an sinh xã hội đã lo mai táng chu đáo.

Tôi không nhỏ được lấy một giọt nước mắt. Họ trao lại cho tôi một lá thư mẹ để lại cho tôi:

“Con yêu quý,

Lúc nào mẹ cũng nghĩ đến con. Mẹ xin lỗi về việc đã dám qua Singapore bất ngờ và làm cho các cháu phải sợ hãi. Mẹ rất vui khi nghe nói con sắp về trường tham dự buổi họp mặt, nhưng mẹ sợ mẹ không bước nổi ra khỏi giường để đến đó nhìn con. Mẹ ân hận vì đã làm con xấu hổ với bạn bè trong suốt thời gian con đi học ở đây.

Con biết không, hồi con còn nhỏ xíu, con bị tai nạn và hỏng mất một bên mắt. Mẹ không thể ngồi yên nhìn con lớn lên mà chỉ có một mắt, nên mẹ đã cho con con mắt của mẹ. Mẹ đã bán tất cả những gì mẹ có để bác sĩ có thể thay mắt cho con, nhưng chưa bao giờ mẹ hối hận về việc đó. Mẹ rất hãnh diện vì con đã nên người, và mẹ kiêu hãnh vì những gì mẹ đã làm được cho con. Con đã nhìn thấy cả một thế giới mới, bằng con mắt của mẹ, thay cho mẹ..

Mẹ yêu con lắm,

Mẹ...”

CANH RAU MỒNG TOI

Có lẽ với ai đó khi nghĩ về mẹ, về những món ăn mẹ nấu sẽ nhớ nhiều đến thứ ngon vật lạ, còn tôi đơn giản chỉ là món canh rau mồng toi thuở ấy.

Ngày đó bố mất, mẹ một mình nuôi ba anh em ăn học, bữa cơm của mấy mẹ con chẳng bao giờ có đủ thịt cá. Cơm dọn ra chỉ bát nước mắm, vài quả cà với nồi canh rau mồng toi, gần như là ngày nào cũng vậy. Rau mẹ hái ở ngoài vườn rửa sạch, nước đổ vào nồi nổi lửa, đợi sôi lên thì thả rau, thêm ít muối trắng, bắc xuống thế là thành canh.

Bữa nào mẹ đi chợ mua ít thịt bỏ vào nồi canh trở nên ngọt lạ, hôm đó tôi ăn nhiều hơn, đưa bát liên tục. Mẹ bảo: “*Nấu canh có thịt dễ ăn hơn phải không con?*”. Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Thế là từ bữa đó nồi canh rau mồng tơi thay vì chỉ có nước lã đã có thêm thịt. Tôi lớn dần bên mẹ cùng với món sớ trường là canh rau mồng tơi, ăn hoài thành nghiện. Mà lạ một nỗi vườn nhà tôi trồng rau gì cũng không thể phát triển được trừ rau này.

Ngày tôi vào đại học mẹ cũng ăn mừng bằng nồi canh rau mồng tơi, nhưng lần này là nấu bằng nước luộc gà. Trước hôm tôi đi mẹ dặn đủ điều sợ con điều gì cũng không biết. Lúc mẹ tiễn ra xe, tôi chẳng dám ngoái lại nhìn nhưng qua gương chiếu hậu tôi thấy mẹ khóc. Hình ảnh mẹ gầy ốm, đứng lẻ loi cuối con đường cứ bám riết lấy tôi suốt chặng đường dài...

Vào Sài Gòn chỉ có một mình, lạ lắm và cô đơn tôi nhớ mẹ vô cùng. Bữa cơm đầu ăn ở quán theo thói quen gọi canh rau mồng tơi, nhưng người ta không bán, thế là tôi nhịn đói luôn. Lúc ấy tôi ước gì mình có đôi cánh bay về với mẹ để lại được ăn với mẹ bữa cơm chiều, được húp bát canh rau mồng tơi, được ngủ chung với mẹ và để lại được rúc mặt vào bộ ngực không còn căng đầy của mẹ mà say nồng tới sáng.

Thời gian trôi nhanh quá! Giờ ngồi nhớ lại tất cả tôi không nghĩ gia đình mình đã trải qua những tháng ngày vất vả như thế. Niềm hạnh phúc lớn nhất của tôi lúc này là hằng ngày đi làm về nhìn thấy mẹ, cất tiếng gọi "*mẹ ơi*" và để tôi có thời gian bù đắp vào khoảng thời gian trước đó - khoảng thời gian mà tôi biết mẹ đã thất lung buộc bụng nuôi các con thành người.

BÓNG MẸ

“ Con nhớ thêm cho mẹ mấy sợi tóc bạc nữa thôi vì nó ngứa quá”! “Con mới nhớ cho mẹ tuần trước mà, sao tóc mẹ nhanh bạc thế, con nhớ mỗi hết cả tay rồi”... Bọn con càng lớn lên mẹ càng gầy yếu, tóc càng thêm sợi bạc, vậy mà hồi đó, mỗi lần mẹ nhờ nhớ mấy sợi tóc bạc con lại than mỗi.

Chiều nay cơn mưa lại rả rích, Sài Gòn nhộn nhịp là thế nhưng mỗi lần mưa con lại cảm thấy cô đơn khủng khiếp. Chắc giờ này ở quê một mình mẹ thui thủi trong căn nhà gỗ. Mỗi lần mưa nước tràn vào nhà, mẹ lại nhẩn nại lấy thau tát nước. Mấy lần anh hai bảo mẹ nâng nền nhà lên cho nước khỏi tràn vào nhưng mẹ nói chờ con Út ra trường rồi tính .

Con vào Sài Gòn học. Mẹ vẫn cặm cụi phơi bắp dưới cái nắng khắc nghiệt của miền Trung, nhưng chưa một lần than thở khi con gọi điện bảo mẹ gửi tiền cho con.

Đã hai mùa phượng nở mà con vẫn chưa về thăm mẹ, chị hai đi lấy chồng, anh hai đi tàu ngoài biển không biết khi nào mới về.

Giờ này lại một mình mẹ bên mâm cơm chiều. Bọn con gọi điện nói mỗi lần nó đến chơi, nhìn mẹ một mình bên mâm cơm vẫn để bốn cái chén như thuở tụi con còn ở nhà mà nó rơi nước mắt.

Sáng nay con nghe bài hát “ Mừng tuổi mẹ “ con đã khóc, con thấy sợ! Một nỗi sợ mơ hồ mà con không thể gọi thành tên. Và con ước giờ này có mẹ bên cạnh để sà vào lòng mẹ như ngày còn bé.

Hè này, con đã đặt vé tàu về quê. Con sẽ nhớ tóc sâu cho mẹ thật nhiều và con chỉ muốn nói “con yêu mẹ”. Chỉ có ba từ thôi mà sao khó thốt lên lời, nhưng lần này con sẽ không đánh mất thời gian để sau này chỉ còn tiếc nuối... Đợi con về mẹ nhé!